

ΑΡΜΑΤΩΜΕΝΟΙ (Στην ΟΧΕΝ Λεμεσού)

Βασανιστική η δίψα του ανθρώπου σήμερα. Πηγές γαλήνης πουθενά. Όλα τα κρυστάλλινα τα κελαρύσματα έχουν πια στερέψει.

Μα είναι δυνατόν; Κι όμως ναι. Οι γεωργοί της ψυχής μας, εμείς δηλ., γευτήκαμε το νερό. Τη δίψα μας θέλαμε να σβήσουμε.

Κι ήταν αρμυρό όμως τόσο!..

Μπήκαμε έτσι, μόνοι μας σε μια μοναξιά ανελέητη. Μας ρούφηξε η καινούργια ζωή. Μας λείπει, ναι, το ουράνιο μεγαλείο.

Πού θα σταθούμε λοιπόν; Χάσαμε και τον συνάνθρωπο. Θα δουλεύουμε μόνο για το συμφέρον; Με του ε γ ω μας το κλάδεμα; Ποιο το έπος του αιώνα μας; Ενορχήστρωση της δίψας μας; Ή καλπασμός προς το ανέφικτο; Κι αν χάσουμε της ψυχής μας τις διεξόδους;

Μήπως είναι ώρα λοιπόν να ζητήσουμε; Να χτυπήσουμε την πόρτα επιτέλους;

Μήπως πλησιάζει της χάρης ο καιρός;

Μιας καινούργιας νομής αναζήτηση στη συναδέλφωση των ανθρώπων;

Δεν θα μετρήσουμε, όχι, τα βήματά μας με του παρελθόντος το μέτρο.

Η σημερινή μας πορεία με άλλη ταχύτητα θα πρέπει να ρυθμιστεί. Με ξεχωριστή την προσήλωση στου Θεού την πρόνοια. Αναπνέουμε ήδη μέσα σε αιώνα δημιουργίας.

Να μη ξεχνούμε, πως μόνο η ρίζα του φυτού βυθίζεται στο χώμα. Η σκέψη βρίσκει το Θεό.

Ο κόσμος μας ξεπέρασε πολύ τα όριά του. Σαν ποτάμι ξεχύνεται πια. Προς τη μοναδική πηγή: Το Θεό. Προς τα ουράνια ανεβαίνει.

Κάθε καινούργια κατάσταση είναι ένας καινούργιος χείμαρρος.

Οι άνθρωποι σήμερα τραγουδούν το σύμπαν. Κι ο ύμνος τους; Του αιώνα η λύτρωση.

Πάει. Τέλειωσε λοιπόν. Οι θεοί έχουν οπωσδήποτε πεθάνει. Ζει ο άνθρωπος.

Κι ένας είναι ο αθάνατος. Ο αιώνιος. Ο Θεός.

Η πατρότητά Του μας ελκύει στην αγκαλιά Του. Στ' ουρανού τα μεγαλεία.

Κρύοι και μόνοι αισθανόμαστε μακριά Του. Και πλησιάζουμε την πνοή Του. Για να μπούμε σε θερμότερο κλίμα. Κι ας είναι όρθρος βαθύς.

Μπορεί να δραστηριοποιείται το άγχος. Η αγωνία του κόσμου. Να χωρούν σε μια θωπεία πλασματική. Δεν παύουν όμως οι ουρανοί να μιλούν. Κι ο άνθρωπος, μακριά από όποια κοσμικής αγωνίας σύσπαση διατηρεί τ' ουρανού τη λαχτάρα. Μέσα στις λειτουργικής κατάνυξης το μύρο. Και γεύεται τότε την ιδέα του αληθινού.

Τι μένει; Μόνο ένα. Να μπορέσει να μικράνει την απόσταση μεταξύ ουρανού και γης. Ωστε, στα μέτρα της αιωνιότητας, ν' αναπαυθεί.

Η Χάρη τότε ανοίγει τα σωθικά της. Ιριδισμούς ορθρινούς σκορπάει γύρω. Ναι.

Σαν το χρώμα τ' ουρανού. Την οσφραινόμαστε σαν οσμή ρόδου. Τη γευόμαστε σαν ένα κομμάτι άρτου. Κι αυτά, μέσα στα πλαίσια της θείας μεγαλοσύνης. Και μια φωνή όλο και ακούγεται. Αιθέρια. Απόληξη. Γλυκειά μελωδία. Που βγαίνει από το άγνωστο. Από το άπειρο. Από την αιωνιότητα. Σε μια φωτιά δυνατή μέσα. Άπειρου κάλλους.

Χρειάζεται η ψυχή μας να μείνει λίγο μόνη. Μοναδική οπτασία η μορφή Του. Ο αναλλοίωτος. Με φως και φέγγος αναστάσιμο πάντα περιβεβλημένος.

Κι η ψυχή η ανθρώπινη τώρα νοσταλγικά τον δικό της ύμνο αναπέμπει:

«Σ' ευχαριστώ Πατέρα, γιατί μ' αρμάτωσες με το μανδύα Τον ιερό μιας πίστης».

Με τούτη την πνευματική πανοπλία κίνησαν. Εμπνευσμένος κληρικός ο ηγέτης.

Ένα σμάρι νέων μαζί του.

Δειλά τα πρώτα βήματά τους. Προχώρησαν όμως. Και μάλιστα προηγήθηκαν της εποχής τους.

Κατηχητικά. Κατασκηνώσεις. Φιλανθρωπικό έργο. Σε πλήρη δραστηριοποίηση.

Των ψυχών οι ιριδισμοί σκορπούσαν παντού το φως τους.

Ευωδία πνευματική.

Και ο Θεός ευλόγησε.

Εξήντα χρόνων θύμισες περνούν μπροστά σου. Φτάνει ν' ανοίξεις τον τόμο τον αναμνηστικό. Θα δεις πολλά.

«Εις διαδοχήν γένους» (πνευματικού) χωρεί ο νέος ηγέτης. Ο κ. Σταύρος Ολύμπιος. Σκέφτομαι να τον χαρακτηρίσω «χαλκέντερον». Πιστεύω, πως θ' αρκεστεί σ' ένα χαμόγελο.

Συναντηθήκαμε στην Κατασκήνωση του Σαϊττά (1960). Δουλέψαμε μαζί στην Π.Ε.Ε.Θ. Σε συνέδρια.

Προχωρήσαμε στον αγώνα τον πνευματικό μαζί.

Τολμώ να πω, ότι οφείλεται και στον κ. Ολύμπιον η απόφασή μου για την ιερωσύνη.

Στο μετερίζι, δίπλα, ο π. Νικόλαος Σιδεράς. Ο πρώτος πνευματικός μας.

Η αγρυπνία τους έδωσε καρπούς.

Ο τόμος τώρα. Μια φοβερά εξαιρετική δουλειά. Χαρτί ποιότητας. Γράμματα. Κατανομή της ύλης. Θεματολογία. Φωτογραφίες. Αναμνήσεις συγκινητικές.

Υπεύθυνος της έκδοσης ο Δρ. Π. Καππαής,
θεολόγος.

Κόσμημα ο τόμος. Για κάθε βιβλιοθήκη. Μα και
για κάθε πιστό. Αλλιώςτικά, πώς θα δει ο καθένας της
Χριστιανικής Κίνησης της Λεμεσού τη ροή; (Τόμος
Ο.Χ.Ε.Ν.)

Ευχαριστούμε. Συγχαίρουμε. Ευχόμαστε «υγείαν
και μακροημέρευσιν» τόσο στον κ. Στ. Ολύμπιον, όσο και
στους συνεργάτες του.

Και «καλήν απολογία», αδελφοί.

+ ο π.Γ.